

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 394/2024
13.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жаклина Тодоровић, адвокат из ..., против туженог Института за лечење и рехабилитацију „Нишка Бања“, са седиштем у Нишкој Бањи, кога заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде превоза, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2522/23 од 17.08.2023. године, у седници одржаној 13.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2522/23 од 17.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2522/23 од 17.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 4995/21 од 23.03.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада за период од 01.03.2020. године до 31.10.2021. године, исплати појединачне новчане износе са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају, док је део тужбеног захтева преко досуђених а до тражених месечних износа за период од 01.03.2020. године до 31.10.2021. године, са припадајућом затезном каматом, као и захтев за исплату накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада за период од марта 2020. године закључно са октобром 2021. године одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, решено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2522/23 од 17.08.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата тужиоцу накнаде на име трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада за утужени период, у ситуацији када је тужилац након заснивања радног односа променио место становања, о тој промени обавестио послодавца, али није добио његову сагласност за накнаду трошкова превоза према новој адреси становања, а побијаном пресудом је првостепена пресуда потврђена у делу којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату трошкова превоза преко износа припадајућих према првобитној адреси становања (из закљученог уговора о раду). О овом праву тужиоца нижестепени судови су одлучили одговарајућих одредаба – члана 118. став 1 тачка 3 Закона о раду ("Сл. Гласник РС", бр. 24/05 ...95/18) и у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Стога нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.12.2021. године, а вредност предмета спора је 117.275,00 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинско правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужиоца недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић